

B. H. 171/8
D

Angeljček, 7a

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

Uredil

Anton Kržiš.

VI. tečaj.

V Ljubljani.

Izdalo društvo „Pripravniški dom“.

Natisnila Katoliška Tiskarna.

1898,

33382 II Co ~~46 a~~

I Co

33382

KAZALO.

Pesmice.		Stran		Stran
Angelček svojim prijateljkom ob novem letu	1		28. Pomlad	94
Sirota ob novem letu	4		29. Prva vijolica	110
Sanje v zibki	24		30. Žanjice	126
Miška	25		31. Kosec	143
Zvezdam	30		32. Seno	158
Želja	39		33. Mlatiči	175
Klic spomladi	46		34. Jesen	190
Detetu na grob	55			
Nedolžni deklci	61		Povesti, popisi, legende,	
Majniški Kraljici	73		pripovedke itd.	
Vesele deklice	78		Venec legend:	
Osel in petelin (Basen)	80		1. Trobentica	4
Rožica, zakaj si vela	93		2. Jabelko	5
Koncem šolskega leta	108		3. Vrba	6
Sultan in kužek (Basen)	109		4. Mačeha	21
Rodnemu jeziku	110		5. Trnolica	22
Tvoj angelj te vidi	120		6. Osat	23
Mladost	126		7. Šentjanževa roža	23
Kužek in raca (Basen)	128		8. „Tavžentroža“	40
Hej, po koncu	135		9. Pelin	76
Slava	135		10. Lučnik	91
Suhe živali	135		11. Jagoda	92
Cirilček naš	142		12. Peteršilj	100
Pika, poka, pika, pok	143		13. Roža	101
Sanje	157		14. Encijan	102
Pav in golobček (Basen)	159		15. Topol	102
Na grobeh	169		16. Rman	119
Prehuda beseda	174		17. Žajbelj	132
Na potu v mlin	174		18. Oreh	133
Mojemu Jezuščku v jaslicah	185		19. Petelinček	134
Božična noč	189		20. Veronika	150
Ubožec in dete	191		21. Hrast	151
			22. Večna pomlad	189
			Božične počitnice	7
			Zimski spomini	10, 26, 37
			Moji prvi učitelji	42, 52, 68, 84
				103
			Tončkova zmota	57
			Mlad junak	73
			Pomladansko jutro	74

Pesmi z napevi.

25. Koga ljubim	14
Mašne 14, 30, 46, 62, 78,	
94, 111, 127	
26. Zvonček	45
27. Jutro	77

	Stran
Košnja	87
Zajec in pes (Basen) . . .	109
Kdo bi si mislil?	116
Podobica v gozdu	120, 137
Trije sokoli (Basen)	134
Blagodušnost cesarice Eliza- bete	149
Pred sodnim stolom	152
Blago srce	164
Božji dolg	167
Klara se je izgubila	170
Punčika pripoveduje	179
Iz življenja Poličarjevega Francka	186

Lepi nauki.

Prvo sveto obhajilo:

1. Najlepši dan v živ- ljenju	2
2. Dobri otroci so zelo hrepneli po prvem sv. obhajilu	17
3. Pobožni otroci so se skrbno pripravljali za prvo sv. obhajilo	19
4. Kako potrebna je skrbna priprava za prvo sv. obhajilo	34
5. Obiskovanje svetega Rešnjega Telesa	35
6. Učenje katekizma	49
7. Poglavitne napake	65
8. Priprava na duši	82
9. Premagovanje	97
10. Sv. maša	113
11. Nevredno obhajilo	129
12. Češčenje Marijino	146

	Stran
13. Dan prvega sv. ob- hajila	162
14. Po prvem sv. obhajilu	177

V zabavo in kratek čas.

Uganke (in šaljiva vpra- šanja) 16, 48, 80, 96, 128, 144	176
Naloge	16, 96, 160
Zakaj smo siromaki	29
Kolikor glav, toliko mislij	78
Čudne želje	80
Kratkočasnice 96, 112, 114, 176	191
Prebrisana ciganka	144
Neverni Tomaž	160

Slike.

Božične počitnice	9
Miška	25
Oj, ti priliznjenka	41
Glejte, lastovice so priletele	56
Majniški Kraljici	72
Kosec	89
Veseli telovadci	104, 105
Kdo bi si mislil	117
Suhe živali	136
Cesarica Elizabeta	145
Sv. Francišek Saleški	148
Seno	158
Na grobeh	169
Mlatiči	175
Punčika pripoveduje	184
Mojemu Jezuščku v jaslicah	185
Jesen	190

ANGELJČEK

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Št. 1. Ljubljana, dné 1. januvarija 1898. VI. tečaj.

Angeljček svojim prijateljčkom ob novem letu.

Srečno novo leto,
Otročiči mali,
Ki ste zaupljivo
Roke mi podali!

Zvesto bom zahajal
K vam v različne kraje,
Kakor pridem danes,
Vse vas pozdravlja.

Z vami bodem molil,
Vam povesti pravil,
Peval, risal z vami
In uganke stavil.

Voditi vas hočem,
Da vam bode srečno
Zdaj pričeto leto
In — življenje večno!

L. Černej.

Prvo sv. obhajilo.

1. Najlepši dan v življenju.

Veliko veselih dnij si že imel, ljubi otrok, najtežje si pa gotovo do sedaj pričakoval vsako leto svetega večera. Doma si napravil jaslice; postavil si pastirski hlevček, notri si dejal božje Dete in zraven Marijo in sv. Jožefa. Potem si prižgal svečice pred jaslice. S svojim skrbnim očetom, s svojo dobro materjo, s svojimi brati in sestrami si pokleknil, pobožno molil in poslušal lepe božične pesmi. Srečen si bil!

Kako srečni so bili šele pastirji, ki so ono sveto noč, ko je bil rojen Zveličar sveta, čuli blizu Betlehema na polju. Angelj Gospodov se jim je prikazal in nebeška svetloba jih je obsvetila. Prestrašili so se. Angelj pa jim reče: „Ne bojte se, zakaj glejte, oznanjam vam veliko veselje. Danes je rojen Zveličar.“ In mahoma je bila pri angelju množica drugih angeljev, ki so Boga hvalili, rekoč: „Čast Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje“. Kako veseli so hiteli pastirji gledat, kar jim je bil angelj oznanil. Drug drugemu so pripovedovali veselo oznanilo. Kako pa se jim je šele vzradovalo njih dobro srce, ko so prišli do hlevčka, in ugledali v jaslicah milo božje Dete! Kako srečen je bil sv. Jožef, ki je smel vedno biti pri tem nebeškem Detetu! Kako srečna je bila Marija, mati Božja, ki je imela v naročju njega, katerega neprenehoma molijo angelji v nebesih.

Prav ta Jezušček, ki je bil v Betlehemu v hlevu rojen, je pri sv. maši od povzdigovanja do obhajila na oltarju pričujoč; pričujoč je vedno tudi v tabernaklju v zakramentu svetega Rešnjega Telesa. Kakor so hiteli betlehemske pastirji v hlevček molit nebeško Dete, tako hodiš tudi ti častit v cerkev ljubega Jezuščka.

Toda še veliko večja sreča te čaka, ljubi otrok! Na dan prvega sv. obhajila boš prejel prav tega ljubega Jezusa v svoje srce. Kakor nekdanj v betlehemskem hlevcu si bo izbral v tvojem srcu stanovanje. Jezus,

ki je iz ljubezni do nas umrl na sv. križu, — Jezus, ki je v nebeški bliščavi vstal od smrti, — Jezus, Sin živega Boga, pride pri prvem sv. obhajilu v tvoje srce, in se zjedini in sklene s tvojo dušo. Ali ne bo ta dan najlepši dan tvojega življenja?

Tolika sreča te torej čaka! Odran si morda že letos, da se smeš pripravljati za prvo sv. obhajilo, da smeš skrbeti, kako bi naredil v svojem srcu prijetno stanovanje Kralju nebes in zemlje, kateremu strežejo angelji, in katerega častijo milijoni svetnikov in svetnic. Ljubi otrok, kdo ti bo pomagal pri tem najimenitnejšem opravilu? Svojega angelja varuha, ki časti v nebesih Boga, bi gotovo najraje prosil pomoči. On bi vedel, kako se mora pripraviti stanovanje Bogu neskončno svetemu. Da, angelj varuh bo v tem času zate posebno molil, te skrbno varoval in vodil z notranjimi navdihljeji. In čuj, moj otrok, kaj ti že danes naroča tvoj angelj varuh: „Puslušaj gospoda kateheta, poslušaj svoje skrbne učitelje in učiteljice in svoje dobre stariše, oni ti bodo povedali, kako se moraš pripraviti za prvo sv. obhajilo.“ Zapomni si dobro njih besede in ravnaj se po njih. Tudi „Angeljček“ ti bo pomagal in nasvetoval, kako ti je pripravljati se na najlepši dan svojega življenja. Beri pa odstavke „o prvem svetem obhajilu“ počasi in premišljeno. Včasih ti bo kaj posebno všeč in se ti bo zdelo: „To posebno meni velja“, beri tisto večkrat. Sam angelj varuh ti daje take misli, ki vedno skrbi, da bi se ti prav dobro pripravil za prvo sveto obhajilo. Po berilu se povprašaj, kaj ti je bilo posebno všeč, in ali ti ni rekel notranji glas: Tudi ti tako stori! Poslušaj ta notranji glas in ravnaj se po njem. Prosi tudi svoje stariše, da jim smeš na glas prebrati te odstavke.

Al. Stroj.

Sirota ob novem letu.

„Le pojdi staro leto, le,
Šovražno si mi bilo;
Dovolj gorjá, dovolj solzá
Ti meni si rodilo.

In sam sem tu bolan ostal
Brez matere sirota.
Nebeški Bogek, prosim Te,
Oj, vodi moja pota.

Oj mamko mi je vzela smrt,
Ki sem tako jo ljubil;
Pred dnevi pa še sestrico
Sem ljubo svojo zgubil.

Ti leto staro dalo pač
Gorjá si mi nešteto —
Prijaznejše, prijaznejše
Pa bo mi novo leto,“

Prijaznejše, prijaznejše
Je novo leto bilo:
Še ni končan bil prvi dan —
Siroti je zvonilo.

Zorko.

Venec legend.

(Nabral Fr. Kralj.)

1. Trobentica.

Pozdravljena mi bodi, nežna trobentica, ti prvi klicar
lepe pomladi! Kako zaželeno te pričakuje vsakdo,
da priklješ iz napol še otrple zemlje in znaniš svetu
lepše dneve, gorkejše čase! A ti nisi samo znanilka
cvetoče dobe, ti si tudi čudotvorna cvetlica. O tem naj
priča sledeča dogodbica.

Pred leti in leti, ko še nas nobenega ni bilo na
svetu, pasel je o prvih pomladanskih dneh na visokih
rebrih pobožen pastir svojo živino. Ni bilo ravno še
mного paše, a bilo je že polno trobentic. In te je z
nedolžnim veseljem in z otroško pobožnostjo nabiral
in na nje piskal sledečo drobno pesmico:

O jagelc, jagelc zlat,
O daj, da pridem v grad,
Da dvignem tam zaklad,
Denarja si naberem polno
Za mater svojo bolno!

Tako je piskal in lahna meglica tuge in žalosti
mu je obsenčila rožni obrazek. Imel je namreč doma

bolno mater, in rad bi jo ozdravil. Slišal je že večkrat različne pravljice o zakladih in o raznovrstnih zdravilnih močéh pomladanskih cvetlic.

Ko je tako piskal, zažari se nakrat krog njega, in angelj Božji stoji v vsej svoji krasoti pred njim. In nebeški sel mu govori: „Vsemogočni je čul tvoj krilati spev, v katerem prosiš za zdravje materi. Bodi ti prošnja uslišana. Vzemi trobentico, na katero si ravnokar piskal, in mi sledi.“

Pred njegovimi očmi se je odprla skala in prišla sta v duplino, kjer je bila skrinja polna ovčjih zob. Teh zob mu veli angelj nabrati in mu še pravi: „Nikar ne izgubi jageljca, kojega v roki držiš. Ž njim boš vedno našel ta zaklad!“ Nato angelj izgine. Pastir pa je bil pred skalo, in v žepih je imel polno ovčjih zob — a ne, polno zlata, ker so se zobje mahom v zlato spremenili. Pastir pogleda okrog, a živine ni nikjer. Prestraši se in hiti iskat živino, dokler je ne najde.

A pri tem ni pazil na trobentico, katero mu je zabičal angelj varovati, in pri iskanju živine jo je zgubil. Pač jo je dan na dan iskal, a je ne najde. Pa kaj to! Saj je vendar imel toliko zlatih cekinov, da je lahko plačal zdravnika. Mati mu je ozdravela, in še jima je ostalo denarja, da sta lahko živela.

A zaklad pa še čaka v gori, da ga kdo odkrije. Morda se vam posreči, moji čitatelji! A nikar se ne trudite, saj imate v srcu dražji zaklad, dokler ste po-božni in pridni, kakor je bil ta pastirček. Ne li?

2. Jabolko.

Tudi jablana nas razveseljuje: pomladi s svojim belo-rudečim in duhtečim cvetjem, po leti s svojo gosto, hladno senco in jeseni — no, saj veste, kaj bi pravil, kar vam vsem najbolj godi na jablani. Kaj naj bi vam tudi prinesel sv. Nikolaj, če ne bi bilo jabolk? Kako bi vas razposajenčke mati utolažila, če ne bi bilo jabolk? Lepo in dobro je jabolko, o tem smo vsi pre-pričani, a jaz vem še za neko jabolko, ki je pa lepo, in zraven tudi — drago, in to je zlato jabolko.

Kajpada, če vi pozlatite za Božič z zlato peno jabolko, da je daste novorojenemu Zveličarju v dar, to še ni Bog ve kako dragoceno, a lepo je pa že. Dragoceno pa je, ako je vse iz čistega zlata in zraven še debelo. O takšnem jabolku vam bom jaz zdaj le povedal legendo.

Aleksander Véliki je bil mogočen in slaven kralj, ki je živel več ko tristo let pred prvim Božičem. Podjarmil je veliko dežel in premagal mnogo ljudstev. V znamenje svoje mogočnosti je dal napraviti zlato jabolko. Iz vsake podjarmljene dežele je vzel kosce zlata, katerega je dobil v dotični deželi, in iz vsega je vzraslo precej debelo jabolko. Ko bi je jaz ali pa kateri izmedj vas imel, menim, da bi smel biti zadovoljen; tako smo pa tudi zadovoljni, čeprav nimamo Aleksandrovega zlatega jabolka, kali?

Ali nihče ne živi na veke, in tudi Aleksander ni; narobe, še prav mlad je umrl, in je moral pustiti dragoceno jabolko svojim naslednikom.

Po mnogih ovinkih in čudnih potih je prišlo to jabolko naposled tudi v roke treh Modrih. Ti so je prinesli v dar novemu judovskemu kralju, Zveličarju. Tako je prišlo to jabolko res v roke najmogočnejšega kralja svetá.

A kaj se zgodi! Mali Jezušček vzame jabolko v svoje božje roke, in v tem trenutju — oj čudo! — se spremeni zlato v prah. S tem je hotel pokazati, da njegovo kraljestvo ni od tega sveta, ni blesteče, da on neče daril, ampak človeških — src. A če se je tudi izpremenilo jabolko v prah, naj nam ne bode žal zato, saj smo dobili v Kristusu dragocenejšo jabolko, ki nam je v srečo in blagor na veke.

3. Vrba.

Mrak je bil. Lahen vetrič je vel sem od gore in mi je božal lice, ko sem se sprehajal po samotni poti. Pri poti pa je rasla večno tožna vrba-žalostinka. Turobno in žalobno je povešala svoje tanke veje k tlom in tužno so vršela peresa mej seboj v večernem vetru. Rad bi bil zvedel vzrok njene vedne tuge. In

vrba — zdi se mi — mi je tiho šepetala žalostno povest, ki jo tu sporočam.

„Dva dogodka sta se vršila v človeški zgodovini z mojo pomočjo: jeden najbolj sramoten in drugi najbolj žalosten, kar jih jaz vem in kar jih vé ves zemski rod. Na mojih vejah se je obesil apostol Kristusov, izdajalec Juda. To je najsramotnejši trenutek mojega bitja in žitja.

In s šibami, katere so narezali na meni, so bičali mojega Stvarnika in Gospoda. To je najžalostnejši dogodek mojega življenja. Zato sem pa odslej vedno otožna in sramotno se pripogibljem k tлом, ker sem jaz pripomogla Odrešeniku, da je toliko več trpel. To je vzrok moje večne žalosti, ali razumeš ?...“

Tako je šepetala vrba žalostinka in še tožnejše završala s svojimi listi. In jaz sem razumel njeno žalost in odšel zamišljen domov.

Božične počitnice.

Božične počitnice sicer niso tako dolge kakor velike počitnice ob koncu šolskega leta; vendar so ravno tako prijetne. Nekateri celo pravijo, da so še prijetniše, zato ker so sedaj tako lepi prazniki in ker se dobi toliko krasnih darov. In kako prijetno se je igrati pri gorki peči!

Dorček in Anica, jako pridna otroka imovitih starišev, sta že tako mislila. Že dolgo sta se naprej veselila božičnih praznikov in, ko so res prišli, sta bila vsa srečna. Jezušček jima je prinesel veliko prelepih daril: mnogokaj slastnega za mlada usta, pa tudi mikavnih igrač. Anica je dobila kar celo kuhinjo z vso potrebno posodo in opravo. Dorčku pa je prinesel bistrega konjička, glasno trobentico, krasno knjigo z zalimi podobiciami in pa zbirko raznih barvic, katerih si je bil že tako zelo zaželel.

Takoj sta se zjedinila v tem, da se bosta igrala skupno, jeden dan z Dorčkovimi igračami, drugi dan pa z Aničino kuhinjo.

Na dan nedolžnih otročičev je bila kuhinja na vrsti. Vsa sta zaverovana v preimenitno delo. Posla je čez glavo. Povabljena je mala „punčika“, ki že obhaja petič svoj god; treba ji je napraviti gostijo, speči potičico in dobro pogačico. . . Dorček je pri tehtnici ter prodaja onih dobrih rečij, ki so ob takih veselih prilikah za poboljšek: rozin, rožičev, mandeljnov, orehovih jedrc, sladkorja itd. Anica pa mora ukreniti vse potrebno, da bode povabljenka zadovoljna in da njena kuhinja že takoj v začetku ne pride ob dobro ime.

Vsa v delo zamaknjena nista opazila, ko je prišla v sobo ubožna deklica, slabo oblečena in vsa prepadena. Dorček se je skoro ustraši in vsklikne: „Kaj pa ti iščeš tukaj?“ — „Ljuba otroka!“ začne prositi ubožica, „dovolita, da se smem tukaj nekoliko pogreti, vsa se tresem mraza. In tako zelo sem lačna!“ — Anica se ji začudi: „Si-li že vse pojedla, kar ti je bil prinesel Jezuček?“ — „Oh, meni ni ničesar prinesel“, odgovori žalostno.

Sedaj se začne uboga trpinka smiliti dobrima otrokoma. Hitro pozabita imenitne „povabljenke“ in napravita „gostijo“ lačni ubožici. Natreseta ji v predpasnik rozin, mandeljnov, bonbončkov in še drugih sladkih drobnjav; poleg tega pa se že posvetujeta, kako bi ubožici poskrbela še za gorko obleko. Kar stopi mati v izbo. Blaga otroka hitita pripovedovati drug pred drugim, kaj sta nameravala, pa kako se jima je nagloma razdril prvotni načrt, ko je prišla ona-le uboga in tako zelo lačna deklica. Mati ju pohvali, češ, da sta sicer dobro mislila, a nerodno izvedla, zakaj lačen želodček se ne nasiti s takimi drobnimi sladkarijami, ki so le bolj za igračo. Zato reče ubožni deklici, naj gre ž njo v kuhinjo. Tu ji natoči posodico sladkega mleka in odreže precejšen kos domačega kruha. Hvaležno poljubi deklica roko dobrotni gospej in s solznimi očmi povžije ponujeni dar. Gospa jo izprašuje, kaj je vzrok toliki bēdi. Se večje in gostejše

solze ji prihitijo v oči in jokaje pripoveduje revica, da ima bolno mater, da oče ne morejo ničesar zaslužiti, in kako zelo so revni.

Takoj sklene plemenita gospa izdatno podpirati tako zapuščeno družino. Anica in Dorček ji pa že kar

precej prvi dan vrlo pomagata. Le čudno se jima zdi, da jima je sedaj tako veselo srce, še skoro bolj sta sedaj vesela, ko darujeta, kakor poprej, ko sta prejemale darila. Prav kuhinja-igrača jima je bila prva šola, kako ljubi Bog z najlepšim veseljem poplačuje dari,

katere darujemo ubožcem. A modra mati jima je pa še pristavila, da pravo veselje nas čaka za dobra dela še le po smrti. Upamo, da bode Anica tako plemenitega srca tudi potlej, ko bode gospodinja pravega ognjišča, in da bode Dorček tudi takrat rad dajal, ko bo res zapisaval v trgovsko knjigo velike račune, in ne bo nosil peresa samo za ušesom kakor — za parado sedaj!

Zimski spomini.

(Nabral Angelar Zdénčan.)

I.

Ze od nekdanj sem imel posebno veselje s tiči. Kako sem si želel, da bi kdaj imel v svoji lasti kacega črnega kosa z rumenim kljunom in rumenimi nogami, ki naj bi pel sam sebi v bodrilo:

„Pleši, pleši, črni kos!“ —
— Kak bom plesal, ko sem bos. —

Pa ni šlo tako hitro; moje goreče želje in domišljije so ostale le želje. Sevé, poprej je bilo treba tudi še marsikaj preskrbeti, predno se vzame taka živalica pod streho. Treba je bilo dobiti kletko.

Sam je nisem znal narediti, pa pri sosedovih je tudi nisem mogel dobiti na posodo, ker so sami imeli grlico. Treba je bilo torej misliti, kako bi svojo vendarle dobil. Po dolgih prošnjah mi je starejši brat obljubil narediti jo, ako mu prinesem hudolesovih šibic. To pa že, sem si mislil in hitro narezal hudolesovih, ravnih šibic: te so najmočnejše za kletko.

Nekega deževnega popoldneva jeseni pa se spravi brat na delo, in jaz sem mu pomagal, kakor sem vedel in znal, saj se je delala hiša za mojega prihodnjega gosta.

Drugi dan je bila kletka že izgotovljena.

O kako krasna je bila, ali vsaj meni se je taka dozdevala. Ne bil bi je dal niti za očetovo hišo, ker v hiši smo bivali vsi: stariši, brat in sestre, ta je bila

pa moja, čisto moja. Res je bila lesena in ne iz žice, a kaj to. Imela je dvoje vrat, dvoje nadstropij in lepo obokano streho. V plačilo za to sem moral peljati mesto brata v malin. Ko sem kletko tako izslužil in obesil na spredno steno v hiši, začel sem misliti na kosa, kako bi prišel do njega.

Zima je bila že nastopila in prvi sneg je ležal po zemlji. Pravi čas bo to za ptičji lov, sem si mislil. Nekaj žim za zanjke sem dobil od sosedovega Jankota, kateri jih je bil izpulil iz repa domačemu konju. Pa je bil zato tudi pošteno tepen od očeta. Jaz sem mu pa dal nekaj gumbov in duš, pa sva se pobotala.

Zanjke sem pa že znal sam splesti. Naredil sem jih deset. Popoldne sem šel pa po rahlem snegu tičem nastavit. Najraje bi bil vjel seveda kosa, pa tudi drug tič bi mi bil všeč. Odšel sem v senožet, nesoč s seboj zanjke in nekaj žita za vabo.

Med dvema grmadama pa, kjer se mi je pripravno zdelo, sem razbrskal sneg in ugladil stezico, češ, da bo menil tič, da je tu varno, ker so tod zobali že drugi tiči.

Potem sem pa naredil ograjo iz leskovih šibic od jedne grmade do druge, samo na sredi sem pustil malo odprtino, kjer sem postavil zanjko. Zanjki sem naredil vozal in jo okroglo napel, drugi konec sem pa privezal k mali palčici, katero sem trdno v zemljo zapičil.

Potem sem pa pred in za zanjko malo z žitom potresel, samo na sredi pod zanjko sem pustil prazno.

Ce pride tič — tako sem modroval — bo na tej strani zobal, potem bo šel še na drugo stran, pa ga bo zanjka prijela in moj bo!

Nastavil sem res vseh deset zanjek in si mislil, da imam že črnosuknjaškega kosa v roki, pa sem se precej zmotil. Drugi dan sem šel že na vse zgodaj pogledat, kaj se je vjelo. No, pa ni bilo nič. Na jednom mestu je bila zanjka strgana, na drugem žito pozobano, a zanjka cela, na tretjem pa še vse nedotaknjeno. Pa nisem odjenjal.

Popravil sem vse lepo in čakal, kaj bo po dnevu. Zvečer sem šel gledat, pa zopet — nič. Tako sem že hodil deset dnij. Mati mi že niso hoteli več žita dati,

češ, da bom odnesel vse iz hiše. Obljubil sem, da ne bom več lovil, ako še sedaj ne vjamem ničesar.

Kako sem lepo prosil Boga zvečer, da bi se vsaj kaj vjelo. In zdi se mi, da je Bog res uslišal mojo bedasto prošnjo in molitev.

Ko sem šel namreč drugi dan pogledat, — na, bil je v prvi zanjki moj tako težko pričakovani, tako zaželeni kos. Veselja sem poskočil, ko sem ga zagledal. Revež je pa žalostno čivkal in zanjka se je tesno oklepala nežnega vratú. Hitro sem ga hotel oprostiti vezi, pa nisem mogel več sneti zanjke. Kako se mi je revež smilil, a izpustiti ga nisem hotel. Kaj bi mu tudi koristilo, ko je imel revček zanjko okrog vratu. Nisem imel časa, da bi šel pogledat po drugih nastavah, ampak naglo sem tekel domov, da bi prej rešil svojega kosa. Njegovo žalostno cviljenje me je v srcé bolelo in tolažil sem ga po potu, kakor sem vedel in znal. A kos se je najbrže malo menil za moje pomilovalne besede in je cvilil.

Dobro, da je senožet blizu doma, da sem mu hitro prerezal s škarjami neljubo zanjko. Kos se je pa kmalu ojunačil in je bil vesel kot prej, vsaj meni se je tako dozdevalo.

Dejal sem ga v novo, zanj pripravljeno kletko, dal mu jesti in piti in ga občudoval kot pravcati čudes. Pozabil sem bil iti po drugih nastavah pogledat, in še le popoldne sem šel. Drugod ni bilo nič, pa tudi nisem hotel več loviti: preveč se mi je kos smilil, da bi bil še dalje tako živalice mučil. Pa tudi želje so se mi spojnice saj sem imel kosa, kaj sem hotel še več?

Tisti dan sem imel neko posebno srečo za tiče.

Popoldne so mi rekli mati, da naj se grem strič k Jurjevim, ker sem imel dolge lase. Pa sem res šel. Pri Jurjevih pa so bili ravno tisti dan vjeli brinjevko, in ker so vedeli, da imam rad tiče, so jo dali meni. Lejte no, kako se mi je družina množila!

Ker nisem imel kletke, sem ji pristrigel malo peruti in jo pustil prosto hoditi po sobi. Kmalu se je tako privadila, da ni šla nikamor. Tudi če je šla na dvorišče, je priletela sama nazaj.

Pa jaz sem imel vsejedno raje kosa; saj je bil pa tudi lepši. Tako črn ko oglje je imel kožušček in kljun ko vosek rumen.

Donašal sem tičema vedno dovolj jesti in piti, pa vendar je bil kos vedno potrta in otožen. Rad bi ga bil razvedril in potolažil, pa ga nisem mogel. Brinjevka se je čisto udomačila, a kos je bil čimdalje bolj pobit in žalosten. Žalostilo me je to, a ob enem tudi jezilo. Saj sem mu dal vsega, kar je hotel; nikdar ni bil lačen, nikdar žejen, pa vendar žalosten. Kolikokrat bi bil zunaj lačen, kolikokrat bi se bil mraza tresel, tukaj pri meni je bil pa na toplem.

Sedaj pa razumem njegovo bol, in vzrok je ta, ker sem mu uropal slobodo. Kajpada, včasih nisem vedel, kako britko peče izguba zlate prostosti.

Žvižgal sem mu vse pesmi, katere sem znal, pa ta trdoglavec se ni hotel naučiti nobene; še svojih prejšnjih ni hotel peti.

„Poj mi, poj, moj črni gost!“

— Kak bom pel, ko nisem prost.

Lahko bi to veljalo o njem in o meni. Nejevoljen sem bil na kosa, a izpustiti ga le nisem hotel. Menil sem, da bo spomladi boljše. Pa je ni dočakal revež. Čez tri mesece je namreč poginil. Neko jutro sem našel mrtvega v kletki. Malo sem bil žalosten, pa dosti ne, saj mi je delal vedne neprilike s svojo kljubavnostjo. Odslej sem pa tem raje imel brinjevko. Ta pa se me je tako privadila, da je hodila z menoj kakor kak psiček. Kamor sem šel, je tudi ona skakala. In rad sem jo imel, rad, če prav ni znala peti. Prihodnjo jesen pa sem odšel v Ljubljano in sem moral doma pustiti brinjevko.

Klavrna je bila in potolčena, ker me ni več našla. V nekaj dneh se je pa izgubila in nikdo je ni več videl. Taka je zgodba mojih prvih dveh tičev.

Pozneje nisem več lovil in nisem več imel ptičev, preveč se mi smilijo, da bi jim jemal zlato prostost. Saj vem, kako je hudo biti brez nje.

Žalostni pogin prvega kosa me je ostrašil.

25. Koga ljubim?

*Moderato assai.**P. Angelik Hribar.*

1. Koga ljubim, vprašaš me? Starše, brate in sestre, Ljubim
2. Koga ljubim, vprašaš me? Moje naj sr-ce pové: Ljubim

1. tudi vse lju - di, Ker me Bog tako u - či.
2. da čez vse Bo - ga, Bolj ko star - še, bliž - nje - ga.

Pesmi za šolsko mašo.

a) Mašne.

Moderato.

I.

P. Angelik Hribar.

Vstop. 1. Jezus male k se - bi kli - če, Bla - go - slo - vit
Slava. 2. Večni, Tebi hva - lo pe - ti, Lju - bi mir lju -
Evang. 3. Zvesto hoče - mo slu - ša - ti, V sr - cu prav pre -
Vera. 4. Za res - nico vse i - mamo, Tvo - je u - - ke

f *p*

1. o - tro či - če, Nas obje - ti on že - li; Njemu čast in
 2. dem že - le - ti, Ki so dobre - ga srca; To je angelj -
 3. miš - lje - vati, Kar nam, Jezus, go - voriš. Ra - di ho - če -
 4. vse spoznamo, Ki jih cerkev nas u - či. Daj po ve - ri

f *p*

1. hva - lo pe - li Bomo z mašnikom vese - li, Sve - to ma - šo
 2. sko ve - selje, To so tudi naše že - lje, To nam pravo
 3. mo sto - riti, Pridni in po - šteni bi - ti, Ka - kor nas le -
 4. prav ži - veti, Enkrat srečno pa u - mreti V Tvoji sveti

f

1. sli - ša - li. Sve - to mašo sli - ša - li.
 2. sre - čo dá. To nam pravo sre - čo dá.
 3. po u - čiš. Ka - kor nas le - po u - čiš.
 4. mi - lo - sti. V Tvo - ji sve - ti mi - lo - sti.

Uganke in šaljiva vprašanja.

1. Kdaj je mlinar v mlinu brez glave?
2. Kdo je bil rojen, pa ni umrl?
3. Rdeča gredica — bela piščeta. Kaj je to?
4. Odsekana glava od vrata je pala,
A vendar se kri ji le ni prikazala.
5. Kako radovedni ženski lahko dokažeš, da pojde v vice,
predno pride v nebesa?

(Odgonetka in imena rešilcev v prih. listu.)

Naloga.

(Priobčil Cid Em Nafr.)

a	a	č	e
e	k	k	l
l	l	l	o
o	s	s	v

Iz črk, ki so tu napisane v 16 predalčkih, sestavite štiri besede in razvrstite tako, da se bodo jednako čitale v vodoravni in navpični leži. Pomen besedij je ta-le: sočivje, del rastočega žita, divja zver, domača žival.

(Rešitev naloge in imena rešilcev v prih. listu.)

Vabilo k naročbi.

„Angeljček“ zopet trka na vrata, proseč, da bi ga tudi v nastopnem letu prijazno vsprejeli povsod, kamor je prihajal tekoče leto. Da, še večji upa prositi: naj bi ga dosedanji njegovi prijatelji seznanili še z drugimi družinami, kjer imajo pridne otroke, pa ga še ne poznajo. Prinašal bo, kakor dostej, raznovrstnega berila, za pouk in v razvedrilo.

„Angeljček“ je brezplačna priloga „Vrtcu“. Kdor pa si ga naroči posebej, plača naročnine 60 kr. za vse leto; ako kdo naroči deset izvodov z istim naslovom, dobival bode jeden izvod za nameček. — Na prodaj so še vsi dosedanji tečaji in sicer: I., II. in III. tečaj, vezan po 40 kr.; IV. in V. tečaj pa tudi vezan po 50 kr. Ako se naroči v večjem številu, se cena še primerno zniža. (Prva dva tečaja se dobivata tudi v posamičnih sošitkih po 10 kr.)